

stand i de civiliserede Lande, og jeg hævder paa det bestemteste, at Esbjerg Sagførerstand ikke staar tilbage for det øvrige Lands Sagførerstand. Saa vidt jeg ved, nyder Sagførerstanden dog den Tillid hos Befolkningen der rundt omkring, at den betror dem de vigtigste Sager i dens Livsgerning, i hvilke der overhovedet behøves juridisk Hjælp, og at mangfoldige betro dem deres Formue at administrere, og jeg troede dog egentlig ogsaa, at en Smule Birkedommer virkelig kunde have stor Brug for Hjælp af Sagførerne til at forhindre Retssager, thi jeg tror, at vor Sagførerstand forstaar i mangfoldige Tilfælde at tilvejebringe Forlig, hvor det ellers ikke vilde være kommet i Stand — og jeg troede ogsaa, at denne Birkedommer vilde have lidt vanskelig ved at komme ud af Sagerne, naar han ikke havde Sagførere til at klargøre dem, men det kan jo være, at han er en saa fremtrædende Mand i den juridiske Embedsstand her i Landet, at han ikke behøver det. I ethvert Tilfælde paastaar jeg, at han er aldeles uberettiget til at bruge et Udtryk, som kaster Skygge paa Sagførerstanden i Esbjerg. Det er ganske vist ikke Ministeren selv, der har brugt disse Ord, men jeg kan dog ikke nægte, at det forbavser mig, at han gør denne Herres Ord til sine ved i Motiverne at anføre dem uden Spor af Indvending. Hermed har jeg sagt, hvad jeg kunde, for Loven.

Justitsministeren (Rump): Jeg havde gjort Regning paa at kunne fatte mig kort, hvad jeg ønskede, fordi vi nærme os Samlingens Slutning, og det da gælder om ikke at spille Tiden. Men de Angreb, for hvilke jeg har været udsat, dels i selve Betænkningen, dels fra den sidste ærede Taler, have gjort det nødvendigt for mig først at gaa ind paa disse Angreb. Den ærede Ordfører har for det første som Forfatter af Betænkningen og dernæst her i Salen sigtet mig for at have tilsidesat Loven ved at lønne en i et Embede konstitueret Mand højere end lovhjemlet. Den ærede Ordfører maatte dog kunne tænke sig, at han vistnok var paa Vildspor; det vilde jo være et ret stærkt Stykke af en Justitsminister, om han i Strid med Loven gav den konstituerede et større Vederlag end tilstedeligt. Havde det ærede Medlem læst Justitsministeriets Skrivelse ordentligt og med en Kritik, som man kunde vente efter den ærede Ordførers Livsstilling — han er jo vant til at læse Dokumenter med Kritik — vilde han have set, at han var fuldstændig paa Vildspor; der er nemlig

ikke konstitueret en Assistent, ikke en Mand, som ellers oppebærer Lønning af Statskassen; det fremgaar tilstrækkelig af Skrivelsen, som indeholder Svar paa Spørgsmaal om, hvem der er konstitueret; den viser ikke, at der er konstitueret en Assistent i Justitsministeriet, den siger, at der er konstitueret en *juridisk Kandidat*, og gaaende ud fra, at man i Udvalget ikke var ganske ukendt med, hvem det var, og hvilken Stilling, han tidligere havde haft, har man tilføjet, at den paagældende Mand, *indtil han blev konstitueret*, har arbejdet som Assistent i Ministeriet. Man havde da tilstrækkelig Lejlighed og Opfordring til i alt Fald at spørge sig for, og man kunde have gjort det ganske simpelt ved at tage Statskalenderen for i Aar; af den vil man se, at den paagældende, der i Fjor var Assistent, ikke er det i Aar. Han oppebærer altsaa ingen Lønning af Statskassen som Assistent, hvorfor han har faaet sit Honorar fastsat i Overensstemmelse med Lovens øvrige Bestemmelser, hvorefter man efter Omstændighederne kan gaa til fuld Lønning — noget, som man i øvrigt i Almindelighed kun gør ved lavt lønnede Embeder som det foreliggende; her var der Tale om et femte Klasses Embede. Man kunde da ikke godt spise en Mand, som man fra København sendte over at styre et saadant Embede, af med 1,400 Kr. Havde han beholdt sin Stilling som Assistent, skulde han tillige have haft halv Assistentlønning; men han maatte gaa af som Assistent, thi en Assistents Arbejde kunde ikke undværes, og uden den fornødne Lønning kunde dette Arbejde ikke faas udført. Saaledes hænger det sammen med dette Angreb i Betænkningen, hvilket mulig har bidraget til den ret stærke Harme, hvormed den sidste ærede Taler gik løs paa Justitsministerens skammelige Omgaaen af Lovgivningen.

Saa har den ærede Ordfører udtalt sig om det utilbørlige i, at jeg ikke straks, efter at Loven om Esbjerg Købstad var vedtagen, tog fat paa at udarbejde Lovforslag om de Regler, som skulde gælde for det ny Embede. Dette forekommer mig nærmest at se ud som en spøgefuld Bemærkning; det vilde være ret kuriøst, om Ministeriet, naar Tiden for de 2 Embeders Forening var sat til et ubestemt Tidspunkt, som efter Forholdene muligvis kunde ligge 10 Aar eller længere frem i Tiden, straks satte sig til at udarbejde det omhandlede Lovforslag og fremsætte det, naar det maaske først kom til at gælde om 10—15 Aar. Noget saadant har fornuftigvis slet